

ligger nær for den, som tror sig krænket og forurettet, at søge Opreisning for denne Krænkelse ved at indbringe Sagen for den overordnede Dyrighed eller for Domstolene; men dernæst, selv om man vil gaa ud fra, at der kan være Opfordring for Justitsministeren til, naar Sagen paa anden Maade bringes til hans Kundskab, selv at sætte sig i Bevægelse, endog naar der ikke var nogen Privat, der klagede, forekommer det mig, at det maa være fuldstændig berettiget, naar den øverste Regering fordrer, at naar man vil forlange af den, at den skal lade anstille Undersøgelser i Anledning af formentlige Forseelser af dens Undergivne, er det til den, at Meddelelse derom bør rettes, og det forekommer mig, at det er en underlig Maade at bringe Klager over formentlige Feil og Forseelser fra Politimestres Side til Justitsministerens Kundskab, at man bringer Sagen paa Bane her for det høitærede Folkething og spørger ham her, om han kender den. Denne Maade at bringe Sager frem paa vil efter min Formening virke meget forstyrrende paa den hele Administration. Det forekommer mig, at dersom de ærede Forespørgere havde, forinden de bragte Sagen herind for Folkethinget, henvendt sig til Justitsministeren og forelagt ham, hvad der efter deres Formening er begaaet galt fra Politimestrenes Side, vilde Sagen have kunnet være tilbørlig undersøgt. Justitsministeren vilde da kunne have taget sine Beslutninger, og for saa vidt den Bestemmelse, som Justitsministeren derefter maatte tage, ikke maatte finde ærede Forespørgeres Bifald, kunde man, om man vilde, have bragt Sagen frem for Rigsdagen. Da forekommer det mig, at Sagen først var bragt i en saadan Skikkelse, at der var Anledning til at forelægge den for det ærede Thing, men dette, at man, naar man tror, at en underordnet Embedsmand har begaaet en Feil, først, uden at henvende sig til hans Foresatte, bringer Sagen ind for Thinget, for at dette kan faae Leilighed til at udtale sig om Forholdet, forinden Sagen har været prøvet og overveiet i Ministeriet, forekommer mig ikke heldigt.

J. A. Sausen: Vi have jo nu hørt af den ærede Justitsminister, at han slet ikke kender, hvad der foretages og vækker almindelig Opmærksomhed i de Kredse, hvor hans Politimestre fungere, uagtet det har været Gjenstand for forskellige Blades Beretninger og Omtale; Sigt vedrører ikke hans Opmærksomhed, han kender slet ikke Noget dertil. Vi have altsaa været fuldstændig uberettigede til at tro, at den ærede Justitsminister følger med med Hensyn til slige Spørgsmaal overfor de Embedsmænd, der fortære under ham, og om hvilke han jo tidligere her har ladet os vide, at han ikke taaler, at Nogen trænger sig ind i Forholdet mellem ham og dem. Naar vi have Noget at klage over hans

Embedsmænd, skulle vi komme til ham; han skal vel vide at faae dem til at gjøre deres Pligt. Han og hans Embedsmænd ere en saadan Helhed, at man ikke tør understaa sig at trænge sig derimellem. Nu høre vi, at han dog ikke er saaledes Et med sine Embedsmænd; thi hvad der vækker Opmærksomhed i en Del af vort Land, et Forbud af denne Natur, kender han ikke. Jeg vil sige den ærede Justitsminister, at, naar han nu her mener, at Forespørgerne burde privat have henvendt sig til ham, saa kunde det, naar man staar paa en anden Fod med en Minister, end vi staa med den ærede Minister, være falbet os ind og have været rigtigt, at vi privat henvendte os til ham i et saadant Forhold; men naar Forholdet til en Minister er saaledes, som det for Tiden er mellem os Forespørgere og den ærede Minister, saa risikerede vi jo at faae en alt Andet end velvillig Modtagelse, naar vi privat vilde forhandle med ham om hans Embedsstilling overfor de ham undergivne Embedsmænd. Altsaa kunde det ikke falde os ind overfor ham at gjøre noget Saadant; vi have ikke Andet at gjøre end at lade Offentligheden dømmes om det, som vi her bringe for ogsaa overfor denne ærede Minister, og saa kan han vise det til Side, som han vil. Folket følger med, Folket ser, hvad der sker, og hvorledes Ministeren tager det, som man skulde mene maatte ligge ham særdeles paa Hjerte overfor hans nærmeste Undergivne, og dette opnaas i alt Fald paa denne Maade. At man „graver op“ en gammel Sag, som den ærede Minister mente, at han kunde sige, dette synes mig at ligge nær, naar der er en ny Sag af selvsamme Slags og samme Natur, og i Særbeleshed naar den gamle Sag har været bebudet ved en Forespørgsel her i sin Tid, og Thinget har tilladt at stille den, medens vi ikke kende de Grunde, hvorfor den ikke er bleven stillet. Det er da naturligt, da den gamle Sag bestandig siden den Tid har ligget os paa Sinde, for at vi kunde faae nogle Oplysninger om den ærede Ministers Stilling til hans Politimestre, at vi da toge den med, da vi dog skulde omtale det samme Forhold med Hensyn til Nutiden. Det er derfor, at vi have „opgraver“ denne Sag. Denne Opgravning koster for Resten ikke meget; jeg antager, at der her i Thinget fremkommer Meget fra den ærede Minister, som er en Opgravning fra en ældre Tid end den, hvortil denne Sag hører. Vi pleie ikke at tale om Opgravning af en Sag, der tages frem efter for kun 2 Aar siden at have været til Forhandling. Den ærede Minister mente, at her egentlig ikke var Tale om Grundlovens § 88. Det forekommer mig dog, at her netop er Tale om denne Grundlovsparagraf. Den ærede Minister mener, at man her skal holde sig til en anden Paragraf i Grundloven, der taler om, at man kan forene sig i Samfund for at dyrke Gud paa den Maade, som man vil; men ved de omtalte Leiligheder er der jo slet ikke Tale